

Wõta ja loe!

№ 6.

Wiimane päew.

Wilho Rantanen.

„Kui wasttulinud noorena olin weetnud esimese päewa kasarmu seinte wahel ning õhtu tulles lärm lõppes, siis tundus nagu oleksin weetnud pikad ja piinarikkad hetked põrgu esõueades,“ lausus Erkki Oksa. „Etu seal oli tõesti kole. Wandesõnad lendasid fogu päew, kui kolelad tulised nooled, sopaste kõuede ja roojaste mõttefujutuste mõju aga tugewasti lihas patu kõrgepinget madalaks meeltes. Mitte midagi neis noortes ei annud ettefujutustki sellest, et nad oleksid kord käinud leeris, olnud armulaual ja saanud kristliku kaswatuise kristlikus maas. Ennemini küll tundus, nagu ei oleks ükski neist kunagi kuulnudki räägitawat Jumala olemasolust; nagu nad iga mees oleksid saanud kaswatuise Pelsebuli jalgade juures, kelle nimi näis neile olemat tuttawam, kui oma ema nimi.

Olin läinud sõjawäkke kartliku südamega. Sama kartus rõhus ka mu usujõpru, kes osawõtlikkude südametega ja eestpalwetega olid saatnud mind tekonnale.

„Õisi koge teiste usklikkude sõduritega ühendust,“ olid nad mitu korda nõu annud. „Nende hulgas, teiste usuwendade toetusel püüsid ka ise paremini teel ja saad jõudu seista kurja wastu.“

„Just nii,“ mõtlesin endamisi. „Küüd oleksid need usklikud sõdurid wajalikud. Kuid, kus nad on? Kust neid leian?“

Ei aidanud muu, kui hakkasin otsima. See polnud asjata. Paljude pärimiste tagajärjena leidus üks samameelne. Dieti polnud päris usklik temagi, kuid siiski tõsine noormees, kes filmnähtawalt harrastas ja armastas küsimustest kõige tähtsamat. Meist said sõbrad, ja kui saime esimese waba pühapäewa, siis wiisin teda kaasa ligidal olemassee misjonimaija koosolekule.

Õhtu läks hästi. Tundus meeldiwana ja kosutawana pääseda kasarmuelust hetkeks rahuliku Isjanda templisse. Süda pidas pidu ja janunen hing jõi uut jõudu. Etu igiwärskel ja selgeist allikaist.

Kui siis koosoleku lõppedes läksime õhtuhämaras mööda tänawaid kasarmu poole, puhkes mu sõber, wainne Põhjala noormees, rääkima ja wäljendas oma waimustust selle õhtu suhtes. Ta oli tänulik selle eest, et olin mõtnud teda kaasa wõõras linnas sellisele koosolekule, ja sealhambas me otustasime sinna weel teinekordki minna ühes.

Suhtusime saama ka järgnewal pühapäewal waba päewa. Õhtu eel läksin kohtama oma sõbraga, keda tahtsin taas meelitada kaasa koosolekule. Astusime just alla kasarmu kõrget treppi mööda. Wälisukjel seisid mõningaid sõdureid, kel oli ka kawatus minna linna. Meist möödudes paugatas üks nende hulgast:

„Seal need faks pörgu eidetaolist meest taas lähewad. Mõtlewad wiist minna pää wiltu laulma eitedega.“

Terwe hulk pahwatas naerma täiel suul sellele nende arust õnnes-tunud terawmeelsusele.

Märkasin, et sõbrale mõjus see sõna. Ta punastus kõrwuni ja astus sünge näoga mu kõrwal. Kest kasarmu õuet ta siiski äkki peatus, pööras sõnalausumata ruttu ümber, ja läks joostes tagasi kasarmusse.

Siljem, kui temaga kohtasin, seletas ta, et märgates, millise pilke ja teotuse aluseks saab sõjawäes usuasju harrastaw mees, siis ta lõpu-likult otjustas, et niikaua, kui ta asub nende seinte wahel, hoiab ta wiisalt eemale kõigist usuasjadest. Ta ei jaks kannatada seesugust rõhumist, waid tahab olla rahus. Kõit mu seletused ja julgustamised olid asjatud. Ta raputas waid pead ja ütles: „Ei, ei, siin ei saa olla usklikuna! Mina ei tule enam kunagi sinuga kaasa waimulikulele koosolekuile.“

Mitmeid nädalaid pärast seda, tõenäolikt Jumala juhtimisel, sattusime kogu päewaks ühes töötama. Wedasime hobusega jaamast meie wäeosale kuulawat kraami.

Oli kehtpäew ja wälj olime ära teinud ühe käigu. Mu sõber, kes oli hobusemehiks, oli warustanud end hea piitsaga. Hobune, kellega sõit-sime, oli nimelt väga laisk.

Kui läksime wärawast tänawale, hakkas mu tõbseksiline halasta-matult peksuma laiska weelooma. Püüdsin takistada sellist südametut loomapiinamist, kuid ta oli hobuse wastu nii halastamatu, et kogu peale löunat väga karmilt käis ümber aeglase loomaga.

Seal koormal istudes tundus, nagu oleks Jumala Waim mu süda-mes waikselt öelnud: „Räägi weel kord oma sõbrale päästmisest!“

Tegin nii. Istudes kraamikoormal, hobuse waikselt edasiõites, hakkasin rääkima waimulikuledest asjadest. Püüdsin weenda, kui õnnis walik oleks see, kui temagi õige otjustawalt ja mehikelt astuks Kristuse poole ja tunnistaks teda Kuningaks.

Mu sõber kuulas hulk aega päris waikides. Silmnähtawalt oli ta sees wõitlus; siis äkki awanes suu ja ta hakkas awameelselt jutus-tama oma kodust kangel Põhjamaal, isast ja emast, kes olid usklikud ja kelle hinge suureks põletawaks hädaks oli olnud poja saatuse, kes sattus kaugele kodust kasarmu ellu.

„Mul on alaline, elaw tunne sellest“, — jattas ta tõsiselt — „et seal kodu palutakse minu eest. Need palwed wiist on olnud takistuseks, et ei ole wõinud päriselt uppuda maailma, kuigi wahest oleks tahtnudki.“

Rõõmustudes sellest liigutawast tunnistusest manitsesin teda awa-likule ja selgele otjustamisele. Seal wastas ta:

„Ei, ei, siin ma ei saa. Küll Jäsand mind kutsub, tunnen seda, kuid wast siis pööran, kui pääsen siit minema. Seal kodu liitun ju-malarahwaga, nii olen mõelnud, mitte siin.“

Asjatult hoiatasin teda pöörmise edasilükkamise pärast. Mõhutult ta waid raputas pead ja ütles: „Ei saa, ei saa! Mina ei jaksat kannatada sõprade pilget.“

Nii tuli wiimaks õhtu. Wõtsime maha wiimase foorma. Sõber läks wiima hobust talli, ise läksin kohe kasarmusse.

Wõõbus imelikult kaua aega, kuid mu seltsiline polnud veel ifka tulnud. Selle aja jooksul oleks ta jõudnud teha seda juba mitmekordset, kuid meest polnud näha ega kuulda.

Reegi allohwitseridest saatis wiimaks ühe sõduri talli juure waatame, kus ta on. Umbes kümne minuti pärast tuli mees tagasi hädaladades ja punane.

„Seal on hirmus asi sündinud, tulge!“ hingeldas mees.

Jooksime ruttu talli juure.

Wida nägime seal! Mu seltsiline lamas selili maas. Nägu surmakahwatu ja kufagilt jooksis punast sooja werd.

Laiis hobune, keda mu seltsiline oli õhtupoolikul peksnud, oli annud hästi tabawa kättemaksuhoobi kabjaga waelele sõdurile wastu rindu. Kaugemal lakkus nüüd laiis loom rahulikult talli kiwiseinu pooleldi lahtirafendatult, kuna noormees lamas meelemärkuseteta maas kiwisel õuel.

Saawatud sõdur wiidi ruttu minema ja paari tunni pärast lahkus hing muljutud muldsest majast.

Noor, ärganud seisukorras olew sõdur ei pääsenud enam kunagi tagasi elawalt. Ta ei saanud enam kunagi wõimalust meeleparandamiseks seal kaugel Bõhjamaal, kus oli usklik isa ja ema. Õnnistatud armu wõimalus oli kord olnud, kuid nüüd oli see igawesti läinud. Moore ränduri wiimane päew oli tulnud ja sel wiimasegi päewal oli Jumal suure armastuse pärast veel kutsunud.

„Keda sagedasti noomitakse, ja kes siiski kangekaelselt jääb, seda murtakse äkitselt, nõnda et ep ole õhtu.“ Dpf. 29:1.

*

Homme

tahan ma pöördä, ütled ja. Aga homme lähed ja taas oma tööle ja andud oma lõbudele ja kõik sõna mõju su peale on asjatu, kut ja selle järele ei siruta. Mul tuleb meele ühe laewa „Central-Ameerika“, põhjaminek. See laew oli wiletsas seisukorras, olles saanud augu, hakkas wajuma ja andis hädasignaale. Üks teine laew lähtnes talle ja wiimase kapten küsis läbi kõnetoru: „Mis wiga?“ „Auk on tekkinud laewa ja wett woolab sisse, jääge meie ligidusse homsenti“, oli wastus. Kuid päästelaewa kapten ütles: „Ma tahan kohe reisi- jäd meie laewale wõtta.“ „Jääge meie ligidusse homsenti,“ kõlas wastus.

Weel kord hüüdis kapten: „Oleks parem, et laseksite kohe oma reitsjad minu laewale.“ „Jääge meie ligidusse homsenti“, kostis kisen- daw hüüd läbi maru. Poolteise tunnit pärast kustusid walgused — laew hukkus.

Ara ütle mitte: oota homsenti! Praegu kuule Jumala häält: „Waata nüüd on õige armas aeg, nüüd on õnnistuse päew!“

Inimeste kartus.

Brelaat Kapff, arwas kord: Palju enam läheb inimesi hukka wale inimeste kartuse, kui patulõbude läbi. Seepärast hüüdis ta kantslist noortele: „Kes ennast mitte ei wõi lasta wälja naerda, sellest ei saa mingit õiget meest!“

„Kes wiimati naerab, naerab kõige paremini!“ Mõelge Jeesuse tõfistele sõnadele: „Häda teile, kes teie nüüd naerate, sest teie peate leinama ja nutma.“ Luuk. 6: 25.

Sest, kes iial minust ja minu sõnadest on häbenenud sellesinase abielurikkuja soo ees, sellest tahab ka Inimese Poeg häbeneda, kui ta saab tulnud oma Isa aus püha inglitega. Mark. 8: 38.

Koledaim sõna.

Kui Melanchtonilt keegi mees küsis, milline sõna Piiblis on kõige hirmsam, wastas see: „Sõna nisuiwast, mis pudeneb teele ja millest õeldakse: „Saatan tuleb ja wõtab ära sõna nende südamest, nii et nad ei usu ega saa päästetud.“

Jumal hoidku, et see nii meie juures ei oleks, kuigi tegelik elu seda paljude juures tõeks tunnistab.

Kes on walitud?

Dakotas, Ameerikas kord usklikud waidlesid ifekstis ärawalimis-õpetuse üle. Üks rühm uskus ja õpetas, et Jumal on ühed walitud õnnistusele, teisi mitte. Mõned jälle finnitasiid, et ka inimese oma tahe ja igatsus on mõõduandwad.

Need, kes pooldasid wiimast seisukohta, üürisid ühel päewal suure koosoleku saali. Nad saatsid kirjaliku kutse suurele hulgale ja määrasid aja, millal pidid kõik olema kohal. Mõned tulid, teised mitte. Kui määratud hetk koitis, suletati koosoleku saali ukсед. Seega taheti piltlikult näidata, et need, kes wõtsid wastu kutse, on ärawalitud.

Kord sünnib samuti. Paljud põlgawad Jssanda armukutsumist ja lükkawad seda tagasi. Teadagi jääwad nad ilma õnnistusest ja ukse taha. Kes õigel ajal s. o. armuajas pole tulnud — leiab ees suletud ukсед. Ara lasse seepärast oma armukutsumise aega kergemeelselt mööda minna. See toob igawest kahju. Tunned praegu Jumala Waimu kutset ja manitsust, siis pööra kohe.

Need, kes wastu wõtawad Jssanda armukutse, ongi need walitud. „Tulge kõik!“ on Jssanda kutse. Tule sinagi! Kui ta kutsub, siis selleks, et meid ka wastu wõtta, päästa ja austada.

Toimetaja **Becter Einf.** „Wõta ja loe“ hind à 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Ilmub 2 X kuus. Makstab aastas 50 s., 1/2 a. 25 s. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktatimisioni heaks, tellimisi ja taastõid saata toimetaja aadressil — Poibu 68-b—6, Tallinn. Tellida võib ka Briti & Wäljam. Piiblieltsist, Kataktaewu 4 Tallinna; sealjamas saada ka igasuguseid piibleid ja piiblitsofi.

к.-ü. «Külwaja» trükk, Keilas. 1931.